

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. K.**

podejrzanego o czyny z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 czerwca 2025 r.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Przemyślu

z dnia 28 marca 2025 r., WKK 7/25, o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2024 r., sygn. akt II K 715/24, Sąd Rejonowy w Przemyślu orzekł o umorzeniu, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. (pkt I postanowienia) oraz art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. (pkt II postanowienia), postępowania karnego przeciwko M. K. o wskazane wyżej czyny, a na podstawie art. 93a § 1 pkt 4 k.k. i art. 93g § 1 k.k. orzekł wobec podejrzanego środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył obrońca podejrzanego.

Zarządzeniem z dnia 3 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 715/24, upoważniony sędzia Sądu Rejonowego w Przemyślu odmówił przyjęcia wskazanego zażalenia jako złożonego po terminie.

Zarządzenie to zaskarżył podejrzany M. K. .

Sąd Okręgowy w Przemyślu postanowieniem z dnia 28 stycznia 2025 r., sygn. akt II Kz 3/25, zaskarżone zarządzenie utrzymał w mocy.

W dniu 11 marca 2025 r. do Sądu Okręgowego w Przemyślu wniesiona została kasacja sporządzona przez obrońcę z urzędu radcę pr. J. D. . Jak to wynika z jej *petitum* – została ona wniesiona „*od postanowienia Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 28 stycznia 2025 r., sygn. akt II Kz 3/25 (...), utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 3 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 715/24*”.

Zarządzeniem z dnia 28 marca 2025 r., sygn. akt WKK 7/25, upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w Przemyślu, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji z uwagi na jej niedopuszczalność.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył obrońca M. K. zarzucając obrazę przepisów postępowania, tj. art. 460 k.p.k. poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej w przedmiocie pominięcia przez Sąd pierwszej instancji możliwości złożenia zażalenia w terminie przewidzianym do wniesienia apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy jest bezzasadne.

Nie ulega wątpliwości, że jego treść świadczy o niezrozumieniu przez skarżącego przedmiotu jakim objęta była kwestionowana przez niego decyzja procesowa upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Przemyślu.

Wprawdzie zawarto w niej (zarządzeniu), zbędne z – punktu widzenia kwestii jaka podlegała rozważeniu – wywody dotyczące interpretacji art. 460 k.p.k., nie ulega wszelako wątpliwości, że przedmiotem tego zarządzenia nie było zagadnienie trafności wcześniejszego postanowienia Sądu Okręgowego w Przemyślu o utrzymaniu w mocy zarządzenia o odnowie przyjęcia zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 13 listopada 2024 r., lecz zagadnienie dopuszczalności kasacji w świetle regulacji zawartej w art. 519 k.p.k.

Tymczasem skarżący skupił się wyłącznie na próbie wykazania, że dopuszczalne było zażalenie na zarządzenie wydane w Sądzie pierwszej instancji, które – jego zdaniem – wniesione zostało z zachowanym terminu, całkowicie ignorując powód, dla którego odmówiono przyjęcia wniesionej przez niego kasacji.

A przecież przyczyna wydania takiej decyzji wprost wynika z trafnie zinterpretowanego – przez organ wydający zaskarżone zarządzenie – art. 519 k.p.k.

Zgodnie z tym przepisem, kasacja strony może zostać wniesiona wyłącznie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k.

Do tego rodzaju postanowień, o jakich mowa w przepisie art. 519 k.p.k., należą więc jedynie postanowienia sądu odwoławczego o zmianie postanowienia sądu pierwszej instancji i zastosowaniu środka zabezpieczającego (czego przepis wprost dotyczy), a także postanowienia tego sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia sądu pierwszej instancji takiej treści [tak trafnie J. Matras (w:) K. Dudka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2020, s. 1146, teza 2].

Tymczasem postanowienie Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 28 stycznia 2025 r., sygn. akt II Kz 3/25, wbrew zawartemu w kasacji – co zauważono już wyżej – przedmiotowi zaskarżenia, nie rozstrzygało o utrzymaniu w mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 3 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 715/24, lecz wyłącznie odnosiło się do zaskarżonego zarządzenia z dnia 3 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 715/24, o odmowie przyjęcia zażalenia od tego orzeczenia. Nie było to tym samym prawomocne postanowienie sądu odwoławczego, o którym mowa w art. 519 k.p.k.

Skoro tak, to słusznie w zaskarżonym zarządzeniu przyjęto, z uwagi na treść art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., że wniesiona przez obrońcę podejrzanego kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, gdyż dotyczyła ona wyłącznie postanowienia rozstrzygającego co do zażalenia na wskazane wyżej zarządzenie, nie zaś postanowienia o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego. Kasację od tego rodzaju orzeczenia uprawnione są

wnieść wyłącznie podmioty wskazane w art. 521§ 1 k.p.k., a nie strona postępowania.

Uwzględniając powyższe, postanowiono jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]